

**HOTĂRÎREA CURȚII CONSTITUȚIONALE**  
**despre controlul constituționalității art. 79 alin. 1, 2, 5**  
**și 6 și art. 79/1 alin. 1 și 2 Cod de procedură penală**  
**al Republicii Moldova**

**Nr.72 din 23.12.1999**

*Monitorul Oficial al R.Moldova nr.1-4/1 din 06.01.2000*

\* \* \*

În numele Republicii Moldova,  
Curtea Constituțională în componența:  
Pavel BARBALAT - președinte  
Nicolae CHISEEV - judecător-raportor  
Mihai COTOROBAI - judecător  
Constantin LOZOVANU - judecător  
Gheorghe SUSARENCO - judecător  
Ion VASILATI - judecător-raportor

cu participarea grefierului Aliona Balaban, deputatului în Parlament Victor Cecan, președintele Comisiei pentru control și petiții, autorul sesizării, reprezentantului permanent al Parlamentului la Curtea Constituțională Ion Creangă, șef al secției relații cu autoritățile publice în Direcția juridică a Aparatului Parlamentului, călăuzindu-se după art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 6, art. 16 alin. (1) din Codul jurisdicției constituționale, a examinat în ședință plenară deschisă dosarul privind controlul constituționalității art. 79 alin. 1, 2, 5 și 6 și art. 79/1 alin. 1 și 2 Cod de procedură penală.

Temei pentru examinarea dosarului a servit sesizarea deputatului Victor Cecan, depusă în conformitate cu art. 24 și art. 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională.

Prin decizia Curții Constituționale din 22 septembrie 1999 sesizarea a fost acceptată spre examinare și înscrisă în ordinea de zi.

În procesul examinării preliminare a sesizării Curtea Constituțională a solicitat puncte de vedere asupra chestiunii luate în discuție Parlamentului, Ministerului Justiției, Curții Supreme de Justiție și Procuraturii Generale.

Examinând materialele dosarului, audiind informația prezentată de judecătorii-raportori, argumentele autorului sesizării și reprezentantului permanent al Parlamentului,

Curtea Constituțională

a constatat:

1. La 16 iulie 1998 Parlamentul a adoptat Legea nr. 95-XIV "Pentru modificarea și completarea unor acte legislative"\* (în continuare - Legea nr. 95-XIV).

-----  
\* M.O., 1998, nr. 69, art. 462.

În conformitate cu art. I alin. 4 și 5 din Legea nr. 95-XIV au fost expuse într-o nouă redacție:

- art. 79 alin. 6 Cod de procedură penală, care prevede că "după trimiterea cauzei în judecată, inculpatul poate fi ținut sub arest pînă la rezolvarea definitivă a cazului într-un termen rezonabil";

- art. 79/1 alin. 1 CPP, potrivit căruia "la sesizarea anchetatorului, procurorul adresează instanței de judecată, cu cel puțin 5 zile pînă la expirarea termenului de deținere a persoanei în arest, un demers privind prelungirea acestui termen";

- art. 79/1 alin. 2 CPP, care prevede că "demersul va fi examinat de către judecător, în termen de 5 zile de la data primirii lui, în ședință închisă, cu participarea procurorului și apărătorului, iar în caz de necesitate - a învinuitului sau reprezentantului lui legal. Neprezentarea acestor persoane, cu excepția apărătorului, nu împiedică examinarea demersului".

2. În sesizarea sa deputatul Victor Cecan menționează că dispozițiile Legii nr. 95-XIV aduc atingere unuia dintre drepturile constituționale fundamentale ale omului - dreptul la libertatea individuală și siguranța persoanei și contravin art. 25 alin. (4) din Constituție.

După părerea autorului sesizării, art. I alin. 4 și 5 din Legea nr. 95-XIV instituie o procedură, care oferă instanțelor de judecată posibilitatea de a prelungi termenul de deținere a persoanei în arest după expirarea a 6 luni, fără a se adresa cu un demers Parlamentului, după cum se prevede în art. 25 alin. (4) din Constituție. În afară de aceasta, dispozițiile art. 79 și 79/1 CPP, în redacție nouă nu numai că ignoră norma instituită prin dispozițiile art. 25 alin. (4) din Constituție, ci contravin, totodată, principiilor constituționale de separație a puterilor, instituind astfel o procedură, prin care puterea legislativă este îndepărtată de la exercitarea atribuțiilor sale.

În opinia autorului sesizării, dispozițiile art. 79/1 alin. 2 CPP contravin de asemenea art. 117 din Constituție, conform căruia în toate instanțele judecătorești ședințele de judecată sînt publice. Judecarea proceselor în ședință închisă se admite numai în cazurile stabilite prin lege, cu respectarea tuturor regulilor de procedură.

În procesul pregătirii acestui dosar pentru examinare, autorul a extins obiectul sesizării, solicitînd să fie supuse controlului constituționalității și dispozițiile art. 79 alin. 1 și 5 și art. 79/1 CPP cu modificările și completările ulterioare, invocînd aceleași argumente de neconstituționalitate ca și în sesizare. Solicitînd controlul constituționalității art.79/1 CPP în întregime, autorul aduce, totodată, argumente de neconstituționalitate doar a alin. 1 și 2 art. 79/1 CPP în redacția Legii nr. 95-XIV.

3. Potrivit art. 79 alin. 1 CPP, durata ținerii sub arest în timpul cercetării infracțiunilor nu poate depăși 30 de zile, cu excepția cazurilor prevăzute de CPP. Întrucît cazurile de prelungire a duratei ținerii sub arest sînt expuse în art. 79 alin. 2 CPP, Curtea Constituțională consideră rațional de a supune controlului constituționalității și dispozițiile alin. 2 din acest articol.

Astfel, obiect al controlului constituționalității în prezentul dosar îl constituie dispozițiile art. 79 alin. 1, 2, 5 și 6 și art.79/1 alin.1 și 2 CPP cu modificările și completările ulterioare.

4. În conformitate cu Declarația Universală a Drepturilor Omului (art. 1), toate ființele se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice prevede că orice individ are dreptul la libertatea și securitatea persoanei sale (art. 9 alin. 1).

Constituția Republicii Moldova de asemenea garantează fiecăruia dreptul la libertate individuală și siguranța persoanei (art. 25 alin. (1). Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți ale omului, în conformitate cu art. 54 alin. (1) din Constituție, poate fi restrîns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor; desfășurarea anchetei penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori avarii. Acelorași scopuri este subordonată și ținerea preventivă sub arest ca măsură folosită în procesul anchetării infracțiunilor, care este chemată să nu le permită celor învinuiți sau bănuți să se ascundă de organele de urmărire sau de judecată, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvîrșească acțiuni criminale (art. 73 alin. 1 CPP).

Constituția (art. 25 alin. (4), garantînd fiecărui om dreptul la libertate și siguranța persoanei, prevede că arestarea se face în temeiul unui mandat pentru o durată de cel mult 30 de zile. Termenul arestării poate fi prelungit cel mult pînă la 6 luni, iar în cazuri excepționale, cu aprobarea Parlamentului, pînă la 12 luni.

Aplicarea măsurii preventive sub formă de arest și emiterea mandatului de arestare sînt reglementate de art. 78, 78/1, 78/2, 79, 79/1 și art. 79/2 CPP.

Potrivit art. 78 alin. 2 CPP, arestarea preventivă se face în baza

mandatului de arestare, emis de judecător, sau în baza deciziei tribunalului.

**Art. 79** alin. 2 CPP prevede că, în cazuri excepționale, în funcție de caracterul complicat al cauzei penale, de gravitatea infracțiunii și în lipsa temeiurilor pentru schimbarea măsurii preventive, acest termen poate fi prelungit:

1) pînă la 6 luni - dacă persoana este învinuită de săvîrșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa maximă de pînă la 15 ani privațiune de libertate;

2) pînă la 12 luni - dacă persoana este învinuită de săvîrșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa maximă pînă la 25 de ani privațiune de libertate sau detenție pe viață.

Analiza acestor norme ale CPP în ansamblul lor denotă că ele au fost expuse de legiuitor fără a se ține seama de sensul textual al dispozițiilor art. 25 alin. (4) din Constituție, care prevăd că în procesul anchetării infracțiunilor:

- arestarea se face pentru un termen de cel mult 30 de zile;
- termenul arestării poate fi prelungit pînă la 6 luni; și
- în cazuri excepționale, cu acordul Parlamentului, termenul arestării poate fi prelungit pînă la 12 luni.

Prin urmare, Constituția (art. 25 alin. (4) stabilește termenul arestării; în cazul unor cauze cu un grad sporit de complexitate sau în funcție de alte circumstanțe este prevăzută posibilitatea prelungirii termenului arestării pînă la 6 luni, precum și posibilitatea prelungirii lui în cazuri excepționale.

**Art. 79** alin. 1 și 2 CPP însă nu ține cont de aceste dispoziții constituționale: lipsește delimitarea condițiilor și temeiurilor de prelungire a termenului de arest pînă la 6 luni și pentru cazurile excepționale; nu sînt prevăzute cazurile în care procurorul se poate adresa repetat instanței de judecată cu un demers de prelungire a termenului de deținere în arest a persoanei.

Faptul că în lege lipsesc trimiterile directe la condițiile și temeiurile legale de prelungire repetată a termenului de arest poate avea consecințe negative - arestări abuzive.

Adoptînd art. 79 alin. 1 și 2 CPP, în redacție nouă, legiuitorul nu a ținut cont de prevederile art. 25 alin. (4) din Constituție, restrîngînd, astfel, dreptul cetățenilor la libertate individuală și siguranța persoanei.

5. Dispoziția art. 79 alin. 5 CPP, potrivit căreia o nouă prelungire a duratei ținării sub arest pînă la 9 luni poate fi dispusă de către un judecător al tribunalului și de pînă la 12 luni - de către un judecător al Curții de Apel, de asemenea, contravine art. 25 alin. (4) din Constituție.

Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o altă lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică (art. 7).

Norma contestată din art. 79 alin. 5 CPP contravine prevederilor menționate ale Constituției. Ea înlesnește aplicarea deținerii sub arest ca măsură de constrîngere fără temeiurile necesare, ceea ce imprimă restrîngerii dreptului la libertate în timpul arestării un caracter arbitrar.

Curtea nu poate reține argumentele reprezentantului permanent al Parlamentului, aduse în cadrul ședinței Curții Constituționale, potrivit cărora dispozițiile art. 79 alin. 5 CPP corespund standardelor și normelor internaționale și că modificările și completările în lege au fost operate de către legislativ întru realizarea angajamentelor asumate de Republica Moldova de a ajusta legislația națională la standardele internaționale.

În conformitate cu art. 4 alin. (2) din Constituție, dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale. Or, normele internaționale au prioritate doar asupra legilor interne, dar nu și asupra normelor constituționale. Potrivit art. 8 alin. (2) din

Constituție, intrarea în vigoare a unui tratat internațional, conținând dispoziții contrare Constituției, va trebui precedată de o revizuire a acesteia. Prin urmare, modul prevăzut de prelungire a termenului de arest, care ține de conținutul și de aplicarea art. 79 alin. 5 CPP, denotă faptul că legiuitorul și-a depășit atribuțiile conferite prin Constituție.

6. Potrivit art. 79 alin. 6 CPP, după trimiterea cauzei în judecată, inculpatul poate fi ținut sub arest pînă la rezolvarea definitivă a cauzei într-un termen rezonabil.

Din conținutul acestei norme rezultă aplicarea ei de către instanțele judecătorești pentru soluționarea cauzelor în termen rezonabil.

Noțiunea de "termen rezonabil" este aferentă examinării cauzei și nu duratei ținerii sub arest. Or, dispozițiile art. 25 alin. (4) din Constituție se referă la etapa de anchetă preliminară și nicidecum la dezbaterile judiciare.

Astfel, norma procesuală, prevăzută în alin. 6 art. 79 CPP, potrivit căreia, după trimiterea cauzei în judecată, inculpatul poate fi ținut sub arest pînă la rezolvarea definitivă a cauzei într-un termen rezonabil, nu contravine Constituției.

7. Autorul sesizării contestă constituționalitatea următoarelor dispoziții ale art. 79/1 CPP:

alin. 1, care prevede că la sesizarea anchetatorului, procurorul adresează instanței de judecată, cu cel puțin 5 zile pînă la expirarea termenului de deținere a persoanei în arest, un demers privind prelungirea acestui termen;

alin. 2, care prevede că demersul va fi examinat de către judecător, în termen de 5 zile de la data primirii lui, în ședință închisă, cu participarea procurorului și apărătorului, iar în caz de necesitate - a învinuitului sau reprezentantului lui legal. Neprezentarea acestor persoane, cu excepția apărătorului, nu împiedică examinarea demersului.

Principiul privind caracterul public al dezbaterilor judiciare este reglementat de art. 117 din Constituție, de art. 12 Cod de procedură penală, art. 10 Cod de procedură civilă și art. 236 din Codul cu privire la contravențiile administrative (art. 236).

Potrivit Constituției (art. 117), judecarea proceselor în ședință închisă se admite numai în cazurile stabilite prin lege cu respectarea tuturor regulilor de procedură.

Această dispoziție constituțională presupune că judecarea proceselor în ședință închisă se admite numai în baza legii, cu respectarea tuturor regulilor procedurii judiciare. Condițiile unei asemenea judecări a proceselor sînt prevăzute în art. 79/1 alin. 2 CPP.

Avînd în vedere particularitățile examinării cazurilor de emiteră sau prelungire a mandatului de arestare, situația în care caracterul public al dezbaterilor judiciare ar aduce atingere intereselor justiției, legiuitorul a stabilit în art. 78/1 alin. 4 CPP că, la soluționarea chestiunii privind emiteră mandatului de arestare, judecătorul este obligat, în condițiile respectării confidențialității, să ia cunoștință de toate materialele, ce conțin temeieri pentru arestare preventivă și să dea o încheiere motivată privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest, iar demersul privind prelungirea duratei ținerii sub arest trebuie să fie examinat în ședință închisă.

Prin urmare, prevederile art. 79/1 alin. 2 CPP în această parte corespund art. 117 din Constituție.

Totodată, dispozițiile art. 79/1 alin. 2 CPP, potrivit cărora examinarea demersului procurorului privind prelungirea termenului de deținere a persoanei în arest se face cu participarea procurorului și apărătorului, iar în caz de necesitate, cu participarea învinuitului sau a reprezentantului lui legal, contravin art. 16 alin. (2), art. 20 și 26 din Constituție. Dispoziția în cauză permite de fapt instanței judecătorești să examineze demersul privind prelungirea termenului de deținere în arest în lipsa învinuitului sau a reprezentantului lui legal. Ca rezultat, învinuitul este lipsit de posibilitatea de a face personal recuzări și demersuri, de a prezenta materiale suplimentare, de

a lua cunoștință de probele noi, prezentate instanței, de a da explicații, inclusiv, în legătură cu demersul procurorului privind prelungirea termenului de deținere în arest. Aceasta constituie o abatere de la principiul egalității tuturor în fața legii, precum și o îngrădire a dreptului constituțional la apărare în instanță.

Pentru considerentele expuse dispoziția art. 79/1 alin. 2 CPP, cuprinsă în sintagma "neprezentarea acestor persoane, cu excepția apărătorului, nu împiedică examinarea demersului", contravine Constituției.

În temeiul celor expuse și călăuzindu-se de art. 135 alin. (1) lit. a) și art. 140 din Constituție, art. 26 din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art. 62 lit. a) din Codul jurisdicției constituționale,

Curtea Constituțională

#### H O T Ă R Ă Ș T E :

1. Recunoaște constituționale:

a) art. 79 alin. 6 din Codul de procedură penală;

b) art. 79/1 alin. 1 din Codul de procedură penală;

c) art. 79/1 alin. 2 din Codul de procedură penală, în partea care stipulează că demersul privind prelungirea termenului de deținere în arest se examinează de către judecător în ședință închisă.

2. Recunoaște neconstituționale:

a) art. 79 alin. 1, 2 și 5 din Codul de procedură penală;

b) art. 79/1 alin. 2 din Codul de procedură penală, în partea care prevede că demersul va fi examinat de către judecător cu participarea procurorului și apărătorului, iar în caz de necesitate - a învinuitului sau reprezentantului lui legal. Neprezentarea acestor persoane, cu excepția apărătorului, nu împiedică examinarea demersului.

3. Prezenta hotărîre este definitivă, nu poate fi supusă nici unei căi de atac, intră în vigoare la data pronunțării și se publică în "Monitorul Oficial al Republicii Moldova".

PREȘEDINTELE

CURȚII CONSTITUȚIONALE

Pavel BARBALAT

Chișinău, 23 decembrie 1999.

Nr. 72

#### O P I N I E S E P A R A T Ă

Examinînd dosarul în cauză, Curtea Constituțională avea obligațiunea să constate dacă sintagma "După trimiterea cauzei în judecată, inculpatul poate fi ținut sub arest pînă la rezolvarea definitivă a cauzei într-un termen rezonabil", cuprinsă în art. 79 alin. 6 din Codul de procedură penală (în redacția Legii nr. 95-XIV din 16 iulie 1998 "Pentru modificarea și completarea unor acte legislative"), nu contravine prevederilor Constituției, care stipulează că Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

În procesul examinării acestui caz este necesar de asemenea să se țină cont de următoarele prevederi ale Constituției:

- art. 16 alin. (1) și (2), care stipulează că respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului și că toți cetățenii Republicii Moldova sînt egali în fața legii și autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială;

- art. 20 alin. (1), potrivit căruia orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime;

- art. 21, conform căruia orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale;

- art. 25 alin. (1), (2), (4) și (6), în baza căruia libertatea individuală și siguranța persoanei sînt inviolabile, percheziționarea, arestarea sau reținerea unei persoane sînt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzută de lege, iar arestarea se face numai în temeiul unui mandat pentru o durată de cel mult 30 zile, termenul arestării poate fi prelungit cel mult pînă la 6 luni, iar în cazuri excepționale, cu aprobarea Parlamentului, pînă la 12 luni și că eliberarea celui arestat sau reținut este obligatorie dacă motivele reținerii sau arestării au dispărut.

În opinia noastră, declarînd constituționale prevederile art. 79 alin. 6 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a interpretat greșit prevederile art. 25 alin. (4) din Constituție în sensul că "termenul general al arestării poate fi prelungit numai pînă la 12 luni" se răsfrînge numai la faza de anchetă preliminară și nicidecum la dezbaterile judiciare. Analiza comparativă a textului art. 79 din Codul de procedură penală și a prevederilor Constituției referitoare la noțiunea de "reținere" și "arestare" denotă o discrepanță între prevederile acestor două acte normative.

Contradicțiile permanente dintre lege și teorie, pe de o parte, și practica autorităților publice, pe de altă parte, au impus formularea unor reguli constituționale clare. Art. 25 din Constituție folosește două noțiuni: libertatea individuală și siguranța persoanei. Libertatea individuală, în opinia noastră, privește libertatea fizică a persoanei, dreptul său de a se comporta și mișca liber, de a nu fi reținut, arestat sau deținut decît în cazurile și în formele expres prevăzute de Constituție și legi. Libertatea individuală este expresia constituțională a stării naturale umane, omul născîndu-se liber. Este necesar să constatăm, pe de o parte, că libertatea individuală nu este, nu poate fi și nu trebuie să fie absolută; aceasta înseamnă că ea urmează a se realiza în cadrul impus de ordinea constituțională sau, mai pe larg, de ordinea de drept. Aceasta implică, dacă este cazul, în funcție de gravitatea încălcărilor, unele măsuri care privesc direct libertatea persoanei, cum ar fi perchezițiile, reținerile, arestările. Pe de altă parte, acțiunile autorităților publice de restabilire a ordinii de drept, de represiune sînt și trebuie să fie, la rîndul lor, condiționate și clar delimitate, astfel încît libertatea individuală să fie respectată și nici o persoană nevinovată să nu fie victima unei acțiuni abuzive. În acest caz intervine noțiunea de siguranță a persoanei, care exprimă ansamblul garanțiilor ce protejează persoana în situațiile în care autoritățile publice iau anumite măsuri care privesc libertatea ei individuală, garanții ce asigură caracterul legal al acestor măsuri. Acest sistem de garanții permite realizarea represiunii forțelor antisociale, dar în același rînd asigură celor nevinovați ocrotirea juridică necesară.

În opinia noastră, arestarea este o măsură procesual penală preventivă, prin care persoana, față de care există unele indicii că a săvîrșit o faptă, prevăzută și pedepsită de lege, este privată de libertatea sa de către autoritățile competente, pe o durată strict limitată. Fiind o măsură care privește libertatea individuală, arestarea este reglementată prin Constituție și necesită a fi reglementată în detaliu prin legislația penală. Arestul este o măsură care atinge grav libertatea individuală, el avînd consecințe, uneori nefaste, asupra reputației persoanei, a vieții sale intime și familiale. Persoana arestată suportă bănuiala de culpabilitate, măsura putînd produce efecte ireparabile. De aceea arestarea este supusă regulii constituționale ferme. Luarea acestei măsuri revine unor autorități, și anume judecătorilor, care acționează independent și imparțial și numai în cadrul legii, iar în cazuri excepționale, dacă termenul arestării depășește 6 luni, numai cu aprobarea Parlamentului și nu mai mult decît pentru 12 luni.

Apărarea intereselor legitime, încălcate grav prin infracțiune, implică intentarea unui proces penal inculpatului, proces care poate dura și, de regulă, este de durată mai ales în cazurile mai complicate. De aceea se pune problema duratei arestării persoanelor implicate, atunci când arestarea a fost decisă în condițiile legii.

Din analiza dispozițiilor constituțiilor altor state și a practicii în materie s-a putut observa că durata de 30 de zile, aplicată și de Constituția Republicii Moldova, este o durată care, în principiu, satisface atât cerințele procesului penal, cât și cerințele respectării libertății individuale. Desigur, procesul penal poate impune activități complexe, acte probatorii dificile, care pot dura în timp, fiind necesară și prelungirea stării de arest a celor implicați. În opinia noastră, arestarea este una din măsurile preventive, care se aplică față de persoana suspectată de săvârșirea unei infracțiuni atât în faza de anchetă preliminară, cât și după trimiterea cauzei în judecată și care poate fi aplicată persoanei din momentul pornirii unui proces penal și pînă la momentul pronunțării unei sentințe de condamnare, iar termenul arestării, în nici un caz, nu poate depăși 12 luni.

Desigur, stabilirea duratei arestării este un lucru dificil și nu este recomandabilă o soluție rigidă, chiar și atunci când ea rezultă din textul Constituției. Aceasta însă nu înseamnă că în cazul dat o interpretare a art. 25 alin. (4) din Constituție, prin care ar putea fi prelungit termenul de arestare peste 12 luni, chiar și dacă aceasta o face Curtea Constituțională, nu ar aduce atingere unor libertăți fundamentale - libertatea individuală și siguranța persoanei. În opinia noastră, singura cale de a ieși dintr-un eventual impas, determinat de o prevedere constituțională, o constituie ajustarea textului Constituției prin procedura de revizuire a ei.

Avînd în vedere cele expuse, consider că sesizarea deputatului în Parlament Victor Cegan, în partea ce ține de neconstituționalitatea art. 79 alin. 6 din Codul de procedură penală, este întemeiată, deoarece prevederile acestei norme contravin art. 25 alin. (4) din Constituția Republicii Moldova, care stabilește că termenul arestării poate fi prelungit cel mult pînă la 6 luni, iar în cazuri excepționale, cu aprobarea Parlamentului, pînă la 12 luni.

JUDECĂTOR  
AL CURȚII CONSTITUȚIONALE

Gheorghe SUSARENCO